

מבט לכנסת

בין אדישות לייאוש - לקראת בחירות חמישיות

כשציבור גדול בישראל הופך להיות אדיש ומיואש מהמערכת הפוליטית - גם דמוקרטיה חזקה עלולה להיסדק

את הציבור פוליטית. במציאות של בחירות בפעם החמישית, ציבור שלם נראה אדיש ומיואש, ציבור שאיבד אמון במערכת הפוליטית, במוסדותיה ובסמליה של מדינת ישראל.

כל הסקרים וערוצי התקשורת, מכינים כבר את הפרומואים לבחירות הקרובות, הם מתמקדים יותר ויותר בסקרים שמצביעים על עוד עליה במנדט, על עוד ירידה במנדט - מה שמצביע בצורה ברורה ביותר שאנחנו בדרך לבחירות שישיות באפריל 23.

הציבור כבר לא מתרגש מההתעסקות בגושים, הציבור הפך "חסין" לכל אירוע שיכול לשנות את פני ההיסטוריה בכל מה שקשור לעיצוב פניה של המדינה. אם לא ייווצרו סדקים בגושים - למעשה נישאר באותו מקום שהיינו ולא נראה כל שינוי גם בבחירות הקרובות, מה שיכול בהחלט להוביל למערכת בחירות שישית.

בקטנה

אם יוכרעו הבחירות הקרובות, זה יקרה מעצם האדישות שאליה נסחף הציבור בישראל, הסקרים מצביעים על כך שציבור גדול מתכוון להחרים את הבחירות, ישב בבית ולא יצא להצביע, בכך למעשה יביע אי אמון בנבחרי הציבור ובמי שאמור להוביל את המדינה. עם זאת, מהלך שכזה עלול לחרוץ את המדינה למקומות אפלים שלזה בדיוק יש מי שמכוון. לכן, חשוב שניתן את הדעת לכך, שחובה על כל בעל זכות הצבעה, לנצל את זכותו "להצביע" ובכך גם "להשפיע".

מדינת ישראל היא המדינה הדמוקרטית היחידה במזרח התיכון, כשציבור גדול בישראל הופך לאדיש ומיואש מהמערכת הפוליטית - גם דמוקרטיה חזקה - עלולה להיסדק.

הרבה נכתב על הסיור הפלסטיני לכל הצעה ישראלית שהוצעה לקידום שיחות לשלום. הדחייה מהצד הפלסטיני, הייתה ונשארה תמיד - יותר מצפויה. רשימה ארוכה של טעויות קריטיות שעשתה ההנהגה הפלסטינית הובילה יותר ויותר לתסכול בקרב העם הפלסטיני.

ומה אצלנו? ממה אנחנו מתלהבים? לא ברור ולא מובן כיצד אנשים רציניים, מובילי דעת קהל שנמצאים כיום במערכת הפוליטית, חלקם הגיע עם ניסיון עשיר של עשייה במערכת הממלכתית והביטחונית; כיצד הם יכולים להגיע למסקנה שרעיון ה"מובלעת הפלסטינית", אמור לשרת כהוא זה את האינטרס האסטרטגי/לאומי של מדינת ישראל. מדינה דו-לאומית, היא רעה לנו לא פחות משהיא רעה לפלסטינים והיסטוריה עקובה מדם של מובלעות לאומיות ואתניות הוכיחה זאת לאורך כל ההיסטוריה (בוסניה לדוגמה). מובלעות כאלה עד מהרה, הצליחו ליצור גידולים סרטניים שהתפשטו בלב האומה שבסופו של יום פגעו בכל חלקה טובה - "שלום" בוודאי לא יצא מזה.

הבחירות שבפתח מחזירות אותנו שוב לקמפיין כפי שהיה במערכת הבחירות הקודמת, שוב התמקדות בגילויים על עמדותיהם של השופטים ובחיסוט בחייהם האישיים, אין שינוי מהותי, אז מסביבתו של נתניהו שיגרו עלבונות כלפי אישים בכירים במערכת המשפט בישראל כמו: אביחי מנדלבליט, שי ניצן ורוני אלשיך. וכעת, חוץ משמות הקורבנות - אין שום שינוי.

הציבור אדיש ומיואש

כל אחת ממערכות הבחירות הקודמות הייתה מלווה בקמפיין שעורר, הרעיד או לפחות טלטל

בעוד זמן קצר ילכו אזרחי ישראל להצביע בקלפי בפעם החמישית. אם בעבר מערכת הבחירות בישראל נראתה כמו חגיגה אחת גדולה, למרות שממשלות קמו ונפלו, הבחירות התקיימו אחת ל-3 או 4 שנים, מערכת הבחירות הנוכחית החמישית בתוך שלוש שנים כפי שהיא מתנהלת כעת, מצביעה על "אדישות" לצד האלימות שמרימה ראש ומעוררת דאגה. מצב הרוח בחברה הישראלית ירוד; חוסר המוטיבציה ואובדן הסובלנות ניכרים היטב בשטח - קיימת תחושה שתוצאת הבחירות ידועה מראש. אם נביט על הלך הרוחות ברחוב ובמרחב הרשתות החברתיות, נראה שאין כל סימן להתרגשות של "לקראת בחירות". גם בתוך המפלגות עצמן - לא נראה שממש החלו להתנע קמפיינים.

אין חדש תחת השמש

במרחב הדיגיטלי, שתי המפלגות הגדולות יוצאות קטנות, כאשר הן מנסות כל אחת בדרכה שלה, לחרוט על דגלה: "מי יותר ציוני", "מי יותר יהודי", "מי יותר חרדי" ליי, "מי יותר דתי לייט" ו"מי יותר משת"פ שמאלני". האם זו הדרך להקמת "גוש חוסם"? כל צד בדרכו שלו, מנסה להוכיח עם או בלי הכפשת הצד השני שרק הוא יכול לשמור על גבולות המדינה - ומה עם היושבים בתוכה?

דבר אחד כן ברור: הקרבות בין לפיד-נתניהו או בין ליברמן-חרדים ימשכו עוד זמן רב - ומי ימשיך לשלם את המחיר?... ברור שכולנו! אף אחד מהצדדים אינו מגיע עם משהו חדש, משהו שמצליח לרגש. אין ספק שמערכת הבחירות יכולה הייתה להפוך לדרמטית, סוערת ומרתקת, אם רק יכולנו לראות משהו מבין המתמודדים מוביל לדרך חדשה; אבל לצערנו, אין שום סימן לכך.